

af Landstthinget med — det veed jeg ikke, da Sagen ikke har været for der — mener, at man ikke tør gaa til saa store Udgifter, uden at man med det Samme udbreder dem i Forhold til Borgernes Skatteevne. Derved bliver Spørgsmaalet en Partisag, skjøndt jeg kan være enig med det ærede Medlem i, at det i og for sig ikke skulde være en saadan. Jeg skal ikke ved denne 1ste Behandling udtale mig videre; jeg har kun fundet Anledning til at fremsætte disse korte Bemærkninger.

Formanden (Kraabbe): Spørgsmaalet om en Foruueffat beder jeg holdt udenfor Forhandlingerne angaaende Forslag til Lov om Hærens Ordning.

Lovmøes: Der som man skulde dømmes efter de gode og kjærlige Ønsker, som iaar fra de forskjellige Sider ledsage Hærløven paa dens Vandring, kunde der vistnok være et meget stort og godt Haab om, at den vilde blive fremmet og ført tilende. Smidlertid var der rigtignok et lille „men“ derved, idet den ærede første Talejo temmelig bestemt antydede, at han og hans Meningsfæller vilde fastholde det Grundlag, hvorpaa de tidligere havde staaet i denne Sag, og jeg ser da egentlig ikke, at de gode Ønsker nytte stort. Ønsker kunne vi alle gjøre, men det er i Gjærningen, vi skulle vise vor Villie til at fremme de Formaal, hvorefter der her er Tale. Jeg skal indrømme, at da vi nu her for fjerde Gang have denne Lov til 1ste Behandling, saa maa det erkjendes, at, hvad Mening man end kan have om Bigtigheden, Betydningen og Interessen af den Sag, der omhandles i Loven, saa er Et dog sikkert, og det er, at Nyhedens Interesse har Behandlingen ikke. Der er faa Love, der saa meget som denne ved de tidligere Behandlinger ere blevne undertastede en indgaaende Drøftelse, idet de forskjellige Anstuelser have søgt og fundet fuld Leilighed til at udtale sig, og disse Udtalelser ere flete med al den Kraft og Varme, som Bevidstheden om denne Sags Betydning naturligen maatte forlene dem med. Ogsaa jeg har tidligere efter fattig Evne havt Leilighed til at yde min ringe Skjærv til Belysningen af disse Spørgsmaal, og jeg havde derfor haabet og ventet, at jeg ved denne Sags Behandling for fjerde Gang aldeles kunde have undladt at tage Ordet. Grunden, hvorfor jeg har begjæret det, er nu ikke de Udtalelser, som her ere faldne under Behandlingen idag, thi det forekommer mig ikke at kunne have nogen Betydning nu igjen at komme ind paa de meget omstridte og gjennemdiskuterede Principspørgsmaal, og jeg skal derfor med Hensyn til de Foredrag, der allerede ere holdte, kun tillade mig et Par ganske enkelte Bemærkninger. Naar saaledes det ærede Medlem for Præstø Amt 6te Valgkreds (Vojfen) atter idag har ud-

talt sig om det Ønskelige i hvert Aar at have Rekrutter ved alle Afdelinger for ikke at spille Lærerkrafterne, da skal jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der er en Ting, der er nok saa uheldig, og det er, usforholdsmæssigt at trætte, og Intet vilde være mere trættende for Lærerkrafterne, end naar de hvert Aar skulde virke ved en Rekruttskole, der varede i 6 Maanedes; jeg tror, at det er Noget, der efterhaanden vilde opslide Lærerkrafterne. Den anden Ting, jeg med Hensyn til det ærede Medlems Foredrag skal gjøre opmærksom paa, er, at Ministre og især Krigsministre virkelig ikke have det godt i denne Sal, navnlig lige overfor Medlemmer af det ærede Medlems Side; thi forelægge de en Lov med Noget i, saa er det galt, og forelægge de en Lov uden det, saa er det ogsaa galt. Det ærede Medlem fremhævede for Exempel i Dag, at den høitærede Krigsminister har skudt det Affnit, der handlede om Hærens Forsyning med de fornødne Vogne og Heste, ud af det her foreliggende Lovforslag, og mente, at dette vilde være en Anspidssten, fordi man ikke stykkevis bør revidere Hærløven; men naar man nu ser hen til 1872, saa vil man finde, at der fra et Medlem, der staaar det ærede Medlem meget nær, nemlig Folkethingsmanden for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), blev ytret om den saamme Sag: „Jeg indrømmer, at der er gode og funde Tanker i dette Forslag, men jeg tror ikke, at den meget ærede Minister just har gjort sit Hovedforslag videre Gavn ved at tage dette med, og skulde det fremmes, tror jeg rigtignok, at han bør fremkomme dermed ved en særlig Lov.“ Jeg tror derved at have godtgjort, at det virkelig er vanskeligt at tilfredsstille de Herrer. — Med Hensyn til hvad det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (B. Holm) udtalte, vil jeg, idet jeg antager, at forsaavidt det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. B. Jensen), til hvem han nærmest henvendte sig, maatte finde det nødvendigt at inoedegaa enkelte af hans Bemærkninger, han sikkert da ikke vil undlade det, kun bemærke, at jeg tror, han tager høiligen feil, naar han mener, at de Militære overhovedet have set saa umaabelig store Mangler ved den Hærløve, vi nu have; det har man virkelig ikke; man har set Mangler ved den, som det er nødvendigt at rette, men disse have ikke været saa store, og naar det ærede Medlem vil se paa de Forslag, der ere stillede i saa Henseende, saa vil han ogsaa deri finde, at Manglene ikke have været større, end at de, for at maale med det, hvormed man i Almindelighed reparerer Mangler, nemlig Renge, ikke have fordret større forpægede Udgifter end nogle faa hundredetusinde Kroner. De store Staters Exempel skal man vistnok ikke følge med Hensyn til Hærens Størrelse og mange andre Momenter; men med Hensyn til Godheden, da skal man stræbe at komme dem saa nær som muligt.